विपश्यना

साधक (मराठी)

साधकांचे मासिक प्रेरणा पत्र

वार्षिक शुल्क रु. ३०/-
आजीवन शुल्क रु. ५००/-

बुद्धवर्ष २५६१, आश्विन पौर्णिमा, ५ आक्टोंबर, २०१७, वर्ष १ अंक ७

वेगवेगळ्या भाषेतील पत्रिकांसाठी पाहाः http://www.vridhamma.org/Newsletter_Home.aspx

धम्मवाणी

असद्धो अकतञ्ञू च, सन्धिच्छेदो च यो नरो।
हतावकासो वन्तासो, स वे उत्तमपोरिसो॥

धम्मपदपाळि - ९७, अरहन्तवग्गो

जो नर (अंध) श्रद्धारहित, निर्वाणाचा जाणकार, (भवसंसरणाच्या) संधीचे छेदन केलेला, (पुनर्जन्माची) संभावनारहित आणि (सर्व प्रकारच्या) आशांना त्यागलेला आहे, तो निश्चित उत्तम पुरुष असतो.

प्रथम गृहस्थ विपश्यनाचार्य सया तैजी

(सन १८७३ ते १९४५)

(....'सया तैजींनी रंगून जवळील इरावदी नदीच्या पलीकडे डल्ला नावाच्या गावात विपश्यनेचे केंद्र स्थापित केले आणि आपल्या जीवनात १००० पेक्षा जास्त गृहस्थ व भिक्षूंना विपश्यना शिकवून हे सिद्ध केले की जर पूर्वपारमीसंपन्न असेल तर एक गृहस्थही सफल विपश्यनाचार्य बनू शकतो.'....)

'....भारताची ही पुरातन विद्या आपल्या जन्मभूमी भारतात व संपूर्ण विश्वात पुन्हा प्रतिष्ठित होऊन जन-जनांचे मंगल करो, जन-जनांचे कल्याण करो. पूज्य गुरुदेव सयाजी ऊ बा खिनांची धर्मकामना सफल होवो!'

- कल्याणमित्र, सत्यनारायण गोयन्का.

- वरील अंश 'विपश्यना घरी परतली,' 'विपश्यना' वर्ष २३, अंक ८ मधून साभार

(पूज्य गुरुजींच्या वरील शब्दांना ध्यानात ठेऊन धर्माला आपल्या जीवनात उतरवण्याचा संकल्प करत आम्हीही त्यांच्या चतुर्थ पुण्यतिथीनिमित्त श्रद्धापूर्वक नमन करतो. सं.)

(खालील वृत्तांत आंशिक रुपाने म्यंमाचे एक धर्माचार्य ऊ टेय ह्लांग द्वारे लिखित 'सया तैजी' नावाच्या पुस्तकातून घेतला आहे.)

सया तैजींचा जन्म २७ जून १८७३ ला प्याब्वेजी नावाच्या एका कृषी प्रधान गावात झाला होता, जे रंगूनच्या दक्षिणेस इरावदी नदीच्या किनाऱ्यापासून आठ मैल दूर आहे. त्यांचे लहानपणाचे नाव होते - मौं फो तै. त्यांना दोन छोटे भाऊ व एक बहीण होती. जेव्हा ते दहा वर्षाचे होते तेव्हा त्यांचे वडील चार मुलांच्या लालन-पालनाची जबाबदारी त्यांच्या आईवर टाकून मृत्यू पावले.

त्यांची आई दुधी भोपळ्याची भजी व पे - याजो बनवून, ते विकून आपल्या परिवाराचे भरण-पोषण करायची. लहानपणी त्यांना उरलेली भजी व पे - याजो विकायला गावात पाठवले जायचे. ते नेहमी काहीही न विकता परत यायचे, कारण ते लाजे-खातर आवाज देऊन आपल्या वस्तूंबाबत लोकांना आकर्षित करु शकत नव्हते. त्यामुळे त्यांची आई दोघांना पाठवू लागली, मौं फोला भज्यांनी भरलेला ट्रे डोक्यावर घेऊन जाण्यासाठी व त्याच्या बहिणीला आवाज देण्यासाठी.

त्यांना परिवाराच्या भरण-पोषणात सहाय्य करायचे होते, त्यामुळे त्यांचे शिक्षण खूप कमी झाले - केवळ सहाव्या वर्गापर्यंतच. त्यांच्या परिवाराजवळ शेत नव्हते, त्यामुळे ते पीक कापणी झाल्यावर इतरांच्या शेतातील उरलेले धान्य व धांड्यांना गोळा करत असत. एक दिवस शेतातून परत येतांना मौं फोने काही छोट्या मासळ्यांना एका सुकणाऱ्या तलावात फडफडतांना पाहिले. त्यांना गावाच्या तलावात सोडण्याच्या उद्देशाने ते घेऊन घरी आले. मासोळ्यांना पकडण्याच्या अपराधा बद्दल त्यांची आई त्यांना पकडून मारु लागली, पण त्यांचे म्हणणे ऐकून म्हणाली - 'साधू, साधू, साधू' (खूप चांगले केले मुला!). त्यांची आई एक सहृदय व दयाळू महिला होती जी कधी रागवत नसे, परंतु कोणतेही अकुशल कर्मही सहन करत नसे.

चौदा वर्षाच्या वयात ते धान्य नेणाऱ्या गाडीचे चालक बनले. ते आपली मजुरी आणून आपल्या आईला द्यायचे. त्या वेळी ते इतके छोटे होते की त्यांना गाडीवर चढण्या-उतरण्यासाठी एक खोका आपल्यासोबत ठेवावा लागत असे.

प्याब्वेजी गाव एका समतल सुपीक भूमीवर वसलेले आहे ज्याचे सिंचन इरावदी नदीत मिळणाऱ्या उपनदींमुळे होते. जेव्हा तांदळाची शेत पुरात बुडून जायची व जाणे-येणे एक समस्या व्हायची, त्या वेळी जाण्या-येण्याचे साधन होते 'संपण' (लांब सपाट नाव). मौ फोचे दुसरे काम होते संपण नाव चालवयाचे. या छोट्याशा मुलाला धान्य घेऊन जातांना उत्साह व तळमळीने काम करतांना पाहून एका स्थानिक तांदुळ गिरणी मालकाने त्यांना सहा रुपये महिना वेतनावर गिरणीत क्लर्कची नोकरी दिली. या अवधीत ते मिलमध्ये एकटे राहत व वाटाण्याची भजी, भात इत्यादी जे मिळेल ते खाऊन राहायचे.

सुरुवातीला ते भारतीय पहारेकरी वा अन्य श्रमिकांपासून तांदूळ विकत घ्यायचे. ते लोक त्यांना म्हणाले की मिलची सफाई करतांना उरलेल्या तांदळाला (साळ कुटल्यानंतर जमिनीवर पडलेला तुट लेला तांदुळ) जमा करुन ते आपले काम चालवू शकतात, जो डुक्कर व कोंबड्यासाठी दिला जातो. मौं फोने हे म्हणत नकार दिला की ते मालकाच्या परवानगीविना तांदळाचा तुकडाही घेणार नाहीत. मालकाने जेव्हा हे ऐकले तेव्हा त्यांना तो तांदुळ घेण्याची परवानगी दिली. मेहनती, कामात मग्न असणारे व निष्ठावान कामगार असल्यामुळे संपण व बैलगाडीचे मालक त्यांना खाण्यासाठी चांगला तांदुळ देऊ लागले. त्यामुळे त्यांना पडलेला तांदुळ जास्त दिवस खावा लागला नाही. तरीही ते पडलेला तांदुळ जमा करुन निर्धन गाववाल्यांना देत राहिले, जे स्वतः तांदुळ विकत घेऊ शकत नव्हते.

मिलमध्ये एका वर्षातच त्यांचे वेतन दहा रुपयापर्यंत झाले व दोन वर्षानंतर पंधरा रुपये झाले. मिल मालकाने त्यांना चांगले तांदुळ विकत घेण्यासाठी पैसे व परिवारासाठी प्रतिमाह १०० टोपली साळ कुटण्याची परवानगीही दिली. त्यानंतर त्यांचे वेतन पंचवीस रुपये

झाले, त्यामुळे त्यांच्या आईला खूप मदत झाली.

प्रचलित प्रथेनुसार (ब्रह्मी प्रथा आहे की लग्नानंतर मुलगा सासरी जातो, मुलगी नाही.) सोळाव्या वर्षी त्यांचा विवाह मा म्हिनशी झाला. त्यांची पत्नी एका संपन्न शेती असणाऱ्या शेतकऱ्याची व धान्याच्या व्यापाऱ्याची तीन मुलींपैकी मधली होती. या प्रकारे ते आपल्या पत्नीच्या आई-वडिलांसह तिच्या बहिणींसोबत एका मोठ्या संयुक्त परिवारात राहू लागले. त्यांना एक मुलगा व एक मुलगी झाली. त्यांच्या पत्नीच्या लहान बहिणीने लग्न केले नाही. ती सफलतापूर्वक आपला एक छोटा व्यापार करु लागली. पुढे जाऊन आपली ध्यान साधना करण्यात व शिकवण्यात ऊ फा तै (सया तैजी) यांना हिची खूप मदत झाली.

मा म्हिनची मोठी बहिण मा खिनने कोकाएशी लग्न केले. त्यांना मौं न्यु नावाचा पुत्र झाला. कोकाएने परिवाराशी जुळून शेती व व्यापार साभाळला. तर ऊ फो (ब्रह्मदेशात लहानपण ते किशोर वयापर्यंत 'मौं' म्हणतात आणि त्यानंतर 'ऊ' म्हणजे श्री वा श्रीमान ने संबोधित केले जाते.) यांनी धान्याच्या व्यापाराला खूप वाढवले. त्यामुळे संयुक्त परिवारात संपन्नता आली.

मौं फोला 'श्रामणेर' बनण्याची संधी मिळाली नव्हती (काही दिवसांसाठी श्रामणेरची दीक्षा घेणे ही ब्रह्मदेशात एक सामान्य व महत्वपूर्ण प्रथा आहे.). त्यांचा पुतण्या मौं न्यु जेव्हा १२ वर्षाच्या वयात श्रामणेर होऊ लागला, तेव्हा तेही श्रामणेर बनले. त्यानंतर काही वेळासाठी भिक्षूही बनले.

तेवीस वर्षाच्या वयात ऊ फो तै एक गृहस्थ आचार्य सया न्यूंकडे ध्यान शिकण्यासाठी गेले. तिथे ते आनापान शिकले व सात वर्षापर्यंत याचाच अभ्यास करत राहिले.

ऊ फो व त्यांच्या पत्नीचे अनेक मित्र व नातेवाईक त्याच गावात राहात होते. या प्रकारे दोन्ही सासरच्या पक्षाचे सर्व लोक म्हणजे काका-काकू, पुतणे-पुतण्या, चुलत भाऊ इत्यादी सर्व स्नेहभावाने व संतुष्टपणे सुखपूर्वक राहू लागले.

गावाचे शांत व सुखी जीवन १९०३ मध्ये कॉलऱ्याच्या प्रकोपाने भग्न झाले. गावातील अनेक लोक थोड्याच दिवसात मेले व काही हळूहळू. यात ऊ फो चा मुलगा व यौवनात असलेली मुलगीही (असे म्हणतात की तिने यांच्या मांडीवर आपले प्राण सोडले.) सामील होती. त्यांचा साडू कोकाए व त्याची पत्नीही आजारी पडले व त्यांची पुतणीही (जी त्यांच्या मुलीसोबत खेळायची.)

या विपत्तीने ऊ फो तैना वर खोलवर आघात पोहोचला व त्याचे मन अशांत झाले. त्यांनी या दुःखातून मुक्ती मिळवण्याचा मार्ग शोधण्यासाठी आपली पत्नी, लहान साली मा यिन व इतर नातेवाईकांना शांतींच्या शोधात जाण्यासाठी अनुमती मागितली.

मोठ्या उत्साहाने ते संपूर्ण ब्रह्मदेशात जागोजागी भटकले. एकांत साधनेसाठी डोंगरावर व अरण्यातील विहारात गेले. गृहस्थ व भिक्षू दोन्ही प्रकारच्या आचार्यांकडून शिकवण ग्रहण केली. शेवटी ते आपले प्रथम आचार्य सया न्यूंच्या सुचनेनुसार भदंत लैडी सयाडो यांचे मार्गदर्शन घेण्यासाठी उत्तरेकडे मोञ्जेवाला गेले. त्यांच्या या यात्रेत त्यांच्यासोबत एक श्रद्धाळू सोबती व अनुयायी ऊ न्योही होते.

या वर्षांत त्यांच्या या आध्यात्मिक शोधादरम्यान त्यांची पत्नी व मा यिन दोन्ही प्याब्वेजीतच राहून शेतीचे काम कुशलतेने सांभाळत होत्या. प्रारंभीच्या काही वर्षापर्यंत ते कुशल-क्षेम जाणण्यासाठी घरी जायचे, परंतु जेव्हा पाहिले की परिवार संपन्न होत आहे, तेव्हा ते सतत ध्यानात मग्न लागले. एकूण सात वर्ष ते लैडी सयाडोंसोबत साधनेचा अभ्यास करीत राहिले. यादरम्यान त्यांची पत्नी व सालीने परिवाराच्या शेतीमुळे होणाऱ्या उत्पन्नातून त्यांना आर्थिक साहाय्य करीत राहिल्या.

सात वर्षानंतर ते ऊ न्यो सोबत आपल्या गावी परतले, परंतु आपल्या पूर्व जीवनाच्या गृहस्थीत गेले नाहीत. कारण येतांना भदंत लैडी सयाडो त्यांना म्हणाले की त्यांनी सतत ध्यानाचा अभ्यास करुन समाधी व प्रज्ञा वाढवावी, ज्यामुळे ते हळूहळू शिकवणे सुरु करु शकतील.

त्यांच्या म्हणण्यानुसार ते प्याब्वेजीत जाताच सरळ परिवाराच्या शेतात असलेल्या 'साला' (फार्म हाऊस) त गेले. या 'साला'चा उपयोग ते धम्मकक्षाच्या रुपाने करु लागले. इथे ते सतत ध्यानात मग्न झाले. या एकांत साधनेदरम्यान दोनदा भोजन बनवण्यासाठी एका महिलेला सांगितले, जी जवळच राहायची.

ऊ फो तैजी एक वर्ष याचप्रकारे राहिले. त्यांनी ध्यानात लवकरच प्रगती केली व शेवटी त्यांना आपल्या आचार्याच्या मार्गदर्शनाची गरज वाटली. ते लैडी सयाडोंशी संपर्क साधू शकले नाहीत पण त्यांना माहीत होते की त्यांच्या घरच्या कपाटात त्यांची काही पुस्तक आहेत. त्यामुळे त्या दीपिकांना (पुस्तकांना) पाहाण्यासाठी ते तिथे गेले.

इतके वर्ष बाहेर राहिल्यानंतरही घरी न परतल्यामुळे त्यांची पत्नी व साली मा यिन त्यांच्यावर नाराज होत्या. पत्नीने तर घट-स्फोटापर्यंत विचार केला होता. जेव्हा ऊ फो तैजी घराकडे येत होते तेव्हा दोन्ही बहिणींनी निश्चय केला की त्या न तर सन्मान प्रकट करतील ना स्वागत करतील. परंतु जेव्हा ते दारात उभे राहिले तेव्हा दोघीही स्वतःला स्वागत करण्यापासून अडवू शकल्या नाहीत. काही वेळ चर्चा केल्यानंतर ऊ फो तैजींनी त्यांना क्षमा मागितली व त्यांनी ती केलीही.

दोघींनीही त्यांना चहा-भोजनासाठी आमंत्रण दिले. त्यांनी पुस्तक घेतली व पत्नीला समजविले की त्यांनी आता आठ शील ग्रहण केली आहेत त्यामुळे ते गृहस्थ जीवनात परत येणार नाहीत. आता ते दोघे बहिण-भावाप्रमाणेच राहातील.

पत्नीने व सालीने त्यांना सकाळच्या भोजनासाठी रोज येण्याचे आमंत्रण दिले व त्या आनंदाने त्यांना साहाय्य करण्यासाठी तयार झाल्या. त्यांनी त्या दोघींच्या उदारतेसाठी त्यांचे आभार मानले व म्हणाले की त्यांना धम्मदान देऊनच ते त्यांच्या उपकारांची परतफेड करु शकतील.

त्यांची पत्नीचा चुलत भाऊ ऊ बा सो व अन्य नातेवाईक त्यांना भेटण्यासाठी व चर्चा करण्यासाठी आले. दोन आठवड्यानंतर ऊ फो तैजींनी म्हटले की त्यांचा खूप वेळ जेवणासाठी येण्या-जाण्यात जात आहे, त्यामुळे मा म्हिन व मा यिन दुपारचे भोजन 'साला' तच पाठवू लागल्या.

सुरुवातीला गावातील लोक त्यांच्याजवळून शिकवण ग्रहण करण्यासाठी येत नसत. त्या लोकांनी त्यांच्या ध्यानाचा चुकीचा अर्थ काढला होता. त्यांना असे वाटत होते की ते विपत्तीमुळे व गावापासून दूर राहिल्यामुळे विचलित झाले आहेत. परंतु हळूहळू त्यांचे सांगणे व त्यांचे आचरण पाहून ते लोक समजले की आता ऊ फो तै बदललेले आहेत व त्याचे जीवन धम्मानुसार आहे.

ऊ तैजींच्या काही मित्रांनी व नातेवाईकांनी त्यांना विनंती केली की त्यांना ध्यान शिकवावे. ऊ बा सो शेत व घराची जबाबदारी सांभाळण्यासाठी पुढे आले. ऊ तैजींची बहीण व भाचीने भोजन बनवण्याची जबाबदारी स्वीकारली. म्हणजे ही 'साला' विपश्यना केंद्रात बदलून गेली.

१९१४ मध्ये एक्केचाळीस वर्षाच्या वयात ऊ तैजींनी पंधरा लोकांना आनापान शिकवण्याचे काम आरंभ केले. सर्व साधक 'साला' तच राहात व त्यापैकी काही जुने साधक मध्ये-मध्ये घरी

जात असत. ऊ तैजी आपल्या साधकांना व बाहेरच्या उत्साही व्यक्तींनाही धर्म प्रवचन द्यायचे. त्यांच्या श्रोत्यांना हि प्रवचन इतकी विद्वत्तापूर्ण वाटायची की ते हे मानतच नसत की ऊ तैजींजवळ शैक्षणिक व सैध्दांतिक ज्ञानाची कमतरता आहे.

ऊ तैजींच्या पत्नी व सालीच्या उदार आर्थिक साहाय्याने व परिवाराच्या अन्य सदस्यांच्या सहकार्याने त्यांच्या विपश्यना केंद्रात येणाऱ्या सर्व साधकांच्या भोजन इत्यादींच्या आवश्यकतांची आपूर्ती योग्य प्रकारे होत होती. एकदा तर साधनेसाठी येणाऱ्या मजुरांच्या वेतनाचा खर्चही दिला गेला.

एक वर्ष ध्यान शिकवल्यानंतर, सन १९१५ मध्ये ऊ तैजी आपली पत्नी, साली व परिवाराच्या अन्य सदस्यांना घेऊन मोञ्ज्वा येथे लैडी सयाडोंच्या दर्शनासाठी गेले, जे त्या वेळी ७० वर्षाचे झाले होते. जेव्हा ऊ तैजींनी आपले ध्यानाचे अनुभव व त्यांनी संचलित केलेल्या शिबिराबाबत सांगितले, तेव्हा ते ऐकून लैडी सयाडो खूप प्रसन्न झाले.

या भेटी दरम्यान लैडी सयाडोंनी आपली छडी ऊ तैजींना दिली व म्हटले - - 'माझ्या होतकरु शिष्या, माझी ही छडी घेऊन जा. हिला सांभाळून ठेव. मी ही तुला दीर्घायू बनवण्यासाठी देत नाही, तर भेट म्हणून देत आहे, ज्यामुळे तुझ्या जीवनात काहीही घटना न घडो. तू सफल होवोस. आजपासून तुला सहा हजार लोकांना 'रुप व नाम' (शरीर व चित्त) चा धम्म शिकवायचा आहे. तुझ्याजवळ शाश्वत धम्म आहे, त्यामुळे तू सासन (बुद्ध शासन) ची कीर्ती पसरव. माझ्या जागी तू 'सासन' चे गुणगाण कर.'

दुसऱ्या दिवशी लैडी सयाडोंनी आपल्या विहारातील सर्व भिक्षूंना बोलावले. त्यांनी ऊ तैजींना म्हटले की त्यांनी १०-१५ दिवस तेथेच राहून भिक्षूंना शिकवावे. त्यांनी भिक्षुसंघाला म्हटले 'सर्व लक्षपूर्वक ऐका. हा उपासक माझा परम शिष्य उ फो तै आहे. दक्षिण ब्रह्मदेशातून आला आहे. हा माझ्याप्रमाणेच ध्यान शिकवण्यात समर्थ आहे. तुमच्यापैकी जे कोणी ध्यान साधना करु इच्छित असतील, त्यांनी यांच्याजवळून शिकावी. हे दायक तै, (जो भिक्षूंच्या भोजन, वस्त्र, औषध यासारख्या आवश्यकतांचे दायित्व स्वीकारतो.) तू माझ्या स्थानावर धम्माचा जय ध्वज फडकव. हे काम माझ्याच विहारापासून आरंभ कर.'

त्यानंतर ऊ तैजींनी पंचवीस शास्त्रवेत्ता भिक्षूंना विपश्यना साधना शिकवली. तेव्हापासून ते ***'सया तैजी'*** च्या नावाने ओळखले जाऊ लागले. ('सया' चा अर्थ आचार्य आहे.)

लैडी सयाडोंनी तर सया तैजींना आपल्या जागी धम्म शिकवण्यासाठी प्रोत्साहित केले, परंतु आपल्या सैद्धांतिक ज्ञानाच्या अपूर्णतेमुळे सया तैजी खूप निरुत्साही होते. लैडी सयाडोंच्या अनेक रचनांपैंकी काही तर त्यांनी पाठ केल्या होत्या. तसेच ते शास्त्रानुसार धम्माची व्याख्या या प्रकारे करण्यात सक्षम होते की कोणताही विद्वान सयाडो (भिक्षू आचार्य) ही विरोध करु शकत नव्हता. तसेच लैडी सयाडोंच्या आदेशामुळे त्यांच्या स्थानावर धम्माची शिकवणुक देणे एक पवित्र कर्तव्य होते. तरीही सया तैजी आशंकित होते. श्रद्धापूर्वक नमन करत त्यांनी आपल्या गुरुला म्हटले, 'आपल्या शिष्यात मीच शास्त्रांना खूप कमी जाणतो. आपल्या आदेशानुसार विपश्यना शिकवण्याद्वारे 'सासन' ची सेवा हे एक नाजुक आणि कठीण कार्य आहे. त्यामुळे भदंत, माझी ही विनंती आहे की जेव्हा कधी मला स्पष्टीकरणाची गरज असेल, आपण मला साहाय्य व मार्गदर्शन करावे. कृपया आपण मला आपला आधार द्यावा आणि जेव्हा गरज असेल तेव्हा मला रागवावे सुद्धा.'

लैडी सयाडोंनी हे म्हणून आश्वासन दिले - 'मी आपल्या मृत्यूच्या वेळीही तुला सोडणार नाही.'

क्रमशः ..... (सयाजी ऊ बा खिन जर्नल मधून साभार)

पूज्य माताजी तसेच सयाजी ऊ बा खिन यांच्या पुण्यतिथीनिमित्त बृहत् संघदानाचे आयोजन

ग्लोबल विपश्यना पॅगोड्याच्या परिसरात येणाऱ्या १४ जानेवारी २०१८ ला पूज्य माताजी आणि सयाजी ऊ बा खिन यांच्या पुण्यतिथीनिमित्त सकाळी दहा वाजता **बृहत् संघदानाचे** आयोजन केले जात आहे. त्या नंतर ११ वाजेपासून साधक-साधिका **एका दिवसाच्या महाशिबिराचा** लाभ घेऊ शकतील. जे कोणी साधक-साधिका या पुण्यवर्धक दानकार्यात भाग घेऊ इच्छित असतील त्यांनी कृपया खालील पत्त्यावर संपर्क साधावा -1. Mr. Derik Pegado, 9921227057. or 2. Sri Bipin Mehta, Mo. 9920052156, फोन नं. 022-62427512 (9:30AM to 5:30PM), Email: audits@globalpagoda.org

पॅगोड्यावर रात्रभर प्रकाशाचे महत्व

पूज्य गुरुजी वेळोवेळी म्हणत असत की एखाद्या धातु-पॅगोड्यावर रात्रभर प्रकाश असण्याचे एक विशेष महत्व आहे. यामुळे वातावरण धर्म व मैत्री तरंगांनी भारलेले रहाते. संबंधिताच्या आठवणीनिमित्त पॅगोड्यावर प्रकाश दानासाठी प्रती रात्री रुपये ५०००/- ठरवले गेले आहेत. अधिक माहितीसाठी संपर्क करा- 1. Mr. Derik Pegado, 9921227057. or 2. Sri Bipin Mehta, Mo. 9920052156, Email: audits@globalpagoda.org

प्राथमिक पाली अभ्यास कार्यक्रम

दि. ७ एप्रिल पासून २२ मे २०१८, योग्यता - दहा दिवसाची तीन शिबिर. एक सतिपट्ठान शिबिर, आचार्यांची अनुमती व १२ वी इयत्ता पास असणे आवश्यक आहे. ठिकाण - परियत्ति भवन. ग्लोबल पगोडा परिसर, गोराई. आवेदन पत्रासाठी खाली दिलेली शृंखला उपयोगात आणा. http://www.vridhamma.org/Theory-And-Practice-Courses किंवा फोन करा - ०२२ - ६२४२७५६० (सकाळी ९.३० ते संध्याकाळी ५-३० पर्यंत) E-mail: mumbai@vridhamma.org

धम्मगंगा विपश्यना केंद्र, कोलकाता

हे केंद्र कोलकाताच्या सोदपूर येथे गंगा नदीच्या किनाऱ्यावर असून पश्चिम बंगालचे एकमेव विपश्यना केंद्र आहे. येथे जवळपासचे व बांग्लादेशी साधकही येतात. स्थान छोटे असून सुविधा खूप सीमित आहेत. महिलांसाठी केवळ १५ स्वतंत्र असे निवास आहेत. त्यामुळे सध्या असणाऱ्या महिला निवासाच्या वर १५ खोल्यांचे निर्माण सुरु आहे. तसेच जुन्या झालेल्या कंपाउंड भिंतीही बनवायच्या आहेत. जे कोणी साधक-साधिका या अत्यंत महत्वपूर्ण केंद्राची क्षमता व सुविधा वाढवण्याच्या मोठ्या पुण्यार्जनाच्या कामात भाग घेऊ इच्छित असतील. त्यांनी खालील पत्त्यावर संपर्क करावा -

VIPASSANA KENDRA, HDFC Bank, a/c no- 10152020002418, IFSC CODE - HDFC 0001015 Jardine House, 4 Clive Road, Branch Kolkata - 700001. One may contact Sri Lalit Kanoi - 9830008888, or mail id: dhammaganga@gmail.com

नवे उत्तरदायित्व

वरिष्ठ सहायक आचार्य

1. श्रीमती राजिन्दर नागपाल, पुणे
2. श्री मंगेश जोशी, नाशिक

नव नियुक्त सहायक आचार्य

1. श्री लिंगामुर्थी पलासू, आंध्रप्रदेश
2. श्री भीष्म प्रसाद सुबेदी, काठमांडू
3. श्री ज्ञान दर्शन उदास, काठमांडू
4. श्रीमती पुष्पा लमसाल, काठमांडू
5. श्री शिवराम वाघ, भुसावल
6. श्रीमती वंगीशा नरावडे, औरंगाबाद
7. श्री विनोदकुमार वतनी, औरंगाबाद
8. श्री विनोद बेलखेडे, पुणे
9. श्री विलास शिंदे, पुणे
10. श्री अशोक सिंगापुरे, ठाणे
11. श्री वल्लभनेनी, ब्रह्म वारा प्रसाद, आंध्रप्रदेश
12. श्रीमती नलिनी मेश्राम, गोंदिया
13. श्री जिमीडे भास्कर, तेलंगाना

बालशिबिर शिक्षक

1. कु. सुषमा पवार, पालघर
2. श्री अतुल वासनिक, भंडारा
3. श्री विजय कानिंदे, यवतमाल
4. श्री धम्मदीप धकाड़े, गडचिरोली
5. श्रीमती प्रीती कोरडे, नागपूर
6. श्रीमती रेखा रामटेके, नागपूर
7. कु. शुभ्रा कुलश्रेष्ठ, नागपूर
8. कु. जया गैधने, नागपूर
9. श्रीमती अंजुश शेंडे, चंद्रपूर
10. Ms Marie Christine Veeran, France
11. Mr Guy Mullens, Netherlands

विपश्यना पॅगोडा परिसरात मोठ्या संरक्षणागाराची योजना

विपश्यना परिसरात एका मोठ्या अभिलेखागार किंवा संरक्षण गृह (डिजिटल अकाईव्स सेंटर)च्या योजनेवर काम सुरु आहे. त्यामध्ये पूज्य गुरुजींनी जेव्हापासून काम सुरु केले तेव्हापासून आजपर्यंतचे सर्व प्रकारचे आलेख, टिप्पण्या (नोट्स), पुस्तकें, छायाचित्र (फोटो), कथानक (ऑडियो), चलचित्र (विडियो), विपश्यना विशोधन विन्यासद्वारा केलेले सर्व प्रकारचे शोधकार्य, विपश्यना पॅगोडा संबंधीचे फोटो, नकाशे, अन्य संबंधित दस्तावेज इत्यादींचा समावेश असेल.

हे कार्य अनेक वर्षांपर्यंत चालू राहील. कार्यारंभ करण्यासाठी आम्हाला अनेक कम्प्युटर, स्कॅनर, प्रिंटर इत्यादीसह सर्व प्रकारचे सामान ठेवण्यासाठी योग्य स्थान आणि जे ह्या पूर्ण परियोजनेचे संचालन करतील त्या कार्यकर्त्यांसाठी वेतन इत्यादीसाठी खर्च करावा लागेल. सर्व आवश्यकतांची पूर्ती करण्यासाठी जवळ-जवळ पंचविस लाखाचा खर्च येईल आणि वेतन इत्यादीसाठी जवळ-जवळ १५-२० लाख दरवर्षी लागतील.

'विपश्यना विशोधन विन्यास' रजिस्ट्रेशन सेक्शन ३५ (१) (३) च्या अंतर्गत झालेले आहे. यामुळे दान देणाऱ्यासाठी **१२५ प्रतीशत आयकराची सवलत** मिळेल. जे साधक-साधिका ह्या पुण्यात भागीदार होऊ इच्छितात ते खाली दिलेल्या पत्त्यावर संपर्क करु शकतात- 1. Mr. Derik Pegado, 9921227057. or 2.Sri Bipin Mehta, Mo. 9920052156, A/c. Office: 022-62427512/ 62427510; Email: audits@globalpagoda.org; Bank Details of VRI -- 'Vipassana Research Institute', Axis Bank Ltd., Sonimur Apartments, Timber Estate, Malad (W), Mumbai - 400064, Branch - Malad (W). Bank A/c No. - 911010004132846; IFSC No.- UTIB0000062; Swift code: AXISINBB062.

पॅगोडा परिसरात धर्मसेवक व साधकांसाठी निःशुल्क निवास सुविधा

प्रत्येक वर्षी **'विश्व विपश्यना पॅगोडा'** गोराई, बोरीवली, मुंबई येथे **एक दिवसीय महाशिबिरांचे** आयोजन करण्यात येते. त्यात सामील होण्यासाठी दूर-दूरुन लोक येतात. परंतु दुर्भाग्याने तिथे त्यांना रात्री राहाण्याची कोणतीही चांगली सुविधा नाही. त्यामुळे योजना आहे की पॅगोडा परिसरात एका स्वतंत्र ३-४ मजली इमारतीचे निर्माण केले जावे, ज्यात काही स्थायी धर्मसेवकांव्यतिरिक्त मोठ्या संख्येने येणाऱ्या साधकांसाठी काही एकेकाकरीता व काही अनेकांकरीता अशा निवासांची व्यवस्था केली जावी. ज्यामुळे रात्री निवासानंतर ते सकाळी आरामात उठून योग्य प्रकारे साधनेचा लाभ घेऊ शकतील. यासाठी जे साधक-साधिका या पुण्यकार्यात भागीदार होऊ इच्छित असतील, त्यांनी खालील पत्त्यावर संपर्क करावा:- 1. Mr. Derik Pegado, 9921227057. or 2. Sri Bipin Mehta, Mo. 9920052156, (details as in Archives Centre) Email: audits@globalpagoda.org

ग्लोबल विपश्यना पॅगोड्यात २०१८ची एक-दिवसीय महाशिबिरे

रविवार, १४ जानेवारी, २०१८ **पूज्य माताजी** व **सयाजी ऊ बा खिन** यांच्या **पुण्यतिथि निमित्त- वेळ ११ वाजेपासून संध्याकाळी ४ वाजेपर्यंत.** ३ वाजताच्या प्रवचनात साधना न केलेले लोकसुद्धा बसू शकतात. नाव नोंदणीसाठी कृपया निम्न फोन क्रमांक किंवा ईमेल द्वारा ताबडतोब संपर्क करा. कृपया नाव नोंदणी न करता येऊ नये. **समग्गानं तपोसुखो**- सामूहिक तप-सुखाचा लाभ घ्यावा. संपर्कः ०२२-२८४५११७०, ०२२-६२४२७५४४, मोबा. ८२९१८९४६४४ - Extn. 9, (**फोन बुकिंग : ११ t ५ vAj pyt r0j**) **Online Regn.**: www.oneday.globalpagoda.org

दोहे धर्माचे

आज नमनचा दिन असे, आत उसळे उमंग।
श्रद्धा आणि कृतज्ञता हा, विमल भक्तीचा रंग॥
गहन रात्र वनी भटके, मार्गभ्रष्ट होऊन।
सहज शिकवला धर्मपथ, गुरुने हात पकडुन॥
धन्य भाग्य! गुरु मिळे, करुणेचे भांडार।
अंधाला डोळे मिळे, सत्य धर्माचा सार॥
निर्मल निर्मल धर्माचे, जे करतात पालन।
कुठल्याही जातिचा हो, त्या संता कर नमन॥

दोहे धर्माचे

सुख दुःख दोन्ही हाती, समज नासमज मज।
समजता सुखच उपजते, दुःखी हो नासमज॥
सोड अविद्या आंधळी, शोध धर्माचा दीप।
जन-जन मन जागृत करे, प्रज्ञा ज्ञान प्रदीप॥
ज्ञान आणि विज्ञानाचे, असे खूप भांडार।
आत्मज्ञानाविन ज्ञान, बने शिराचा भार॥
बाहेर बाहेर शोधे, मिळे ना खरे ज्ञान।
प्रज्ञा तर आतच मिळते, आत असते निर्वाण॥

'विपश्यना विशोधन विन्यास' साठी प्रकाशक, मुद्रक व संपादकः राम प्रताप यादव, धम्मगिरी, इगतपुरी- ४२२ ४०३, दूरध्वनी : (०२५५३) २४४०८६, २४४०७६.
मुद्रण स्थान : अपोलो प्रिंटिंग प्रेस, जी-२५९, सीकॉफ लिमिटेड, ६९ एम. आय. डी. सी, सातपुर, नाशिक-४२२ ००७. **बुद्धवर्ष २५६१, आश्विन पौर्णिमा, ५ आक्टोंबर, २०१७**

वार्षिक शुल्क रु. ३०/-, US $ 10, आजीवन शुल्क रु. ५००/-, US $ 100. File No: 1309361/Title-Code: MAHMAR48711/10-3-2017

Posting day- **Purnima of Every Month,** Posted at **Igatpuri-422 403,** Dist. Nashik (M.S.)

DATE OF PRINTING AND PUBLICATION: 5 October, 2017

If not delivered please return to:-
विपश्यना विशोधन विन्यास
धम्मगिरी, इगतपुरी - ४२२ ४०३
जिल्हा-नाशिक, महाराष्ट्र, भारत
फोन : (०२५५३) २४४०७६, २४४०८६, २४३७१२, २४३२३८. **फैक्स :** (०२५५३) २४४१७६
Email: vri_admin@dhamma.net.in;
course booking: info@giri.dhamma.org
Website: www.vridhamma.org